

Barcelona, 26 febrer 1966

Estimat Pere Calders:

D'arribada a casa, i no exagero gens, he llegit "Aquí d'essansa Nevares". En principi m'he dit: "Només llegiràs el pròleg", però Xavier Benguerel proposa i Pere Calders disposa. Amb curiositat per saber com començava la història, he volgut tastar les primeres pàgines de la teva obra. He arribat a la darrera sense respirar i feliç d'haver perdut l'alè.

Em molestaria que sospitessis, ni que fos per aproximació, que després del que em vas dir de "La veritat del foc", em dedico a ser agraït i anar a tornajournals. Ja sé que ets incapaç de pensar-ho, com jo de tenir aquest propòsit.

Es curiós ~~que~~, encara que, amb el teu consentiment, es veu venir que aquella pobra gent s'incautarà dels panteons del cementiri, un els vagi al darrera amb ~~un~~ interès creixent. I és que aquest interès es reforça, es justifica, amb aquesta sòbria i aguda manera que tens sempre de contar les coses. No dius més del que s'ha dir, però tampoc menys, que és una forma intel·ligentíssima d'anar de dret al que et proposes.

Mentre anava llegint ho pensava: "Quina pel·lícula més bona se'n podria treure d'aquest drama tan intens que tu contes amb el somriure als llavis!" Jo mateix l'anava filmant a mesura que llegia. Això indica que la història és viva, amb contorns precisos, i que cada personatge el sents palpitant i parlar i SOMIAR com si el tinguessis al costat amb ganes d'ajudar-lo.

Trobo que aquesta gent de ????? (ara no em puc recordar del nom de l'editorial celística) baden massa. Fos com fos, havien de quedar-se la teva obra. Han quedat jutjats i retratats per sempre, i t'asseguro que tots plegats foten una cara de perfectes milloques.

Deixa que Nevares descansi. Que descansi en espera que la NOSTRA editorial nascuda a l'empara de la revista, el llenci a tenir èxit.

T'escric "avui mateix", i estic content que un dinar tan positiu i simpàtic hagi tingut un epíleg tan feliç.

T'abraça, et felicita i t'admira el teu

